

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 130.

Anden Session.

50de Møde.

Onsdagen den 18de December.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): For det Første er det ikke altid sagt, at Manden, som kommer paa Amtshuset med sin Ansøgning, strax kan blive expederet; han maatte da komme igjen en anden Dag enten for at hente den selv, eller man maatte paa anden Maade tilstille ham den. Ogsaa skeer dette ofte, at Dyrigheden vedlægger Documenter, som man ikke bør udsætte for den Mulighed at de kunde komme i forkeerte Hænder derved, at Supplicanten selv fik Ansøgningen tilbage. Ofte maa man ogsaa indhente Betænkninger fra andre underordnede Dyrigheder, og det er ofte Tilfældet, at, naar en Sag kommer til en høiere Regjeringsmyndighed, for Exempel til de forrige Collegier, at man derfra indhenter yderligere Oplysninger. Skulde nu alt dette besørjes ved den Private, vilde det gjøre Forretningsgangen meget besværlig; saa maatte de nærmere Oplysninger indhentes paa den Maade, at man maatte lade Supplicanten tilkjendegive, at han selv maatte tilveiebringe dem istedetfor at nu Dyrigheden indhenter dem. Dette vilde vistnok i mange Tilfælde blive besværligt og indeholde en Ubillighed mod Borgerne og især mod Almuesmanden. Uden at tale om den Skade, Staten vilde lide, ved at Forretningsgangen bliver vidtløftig og langsom, vil den Omstændighed, at det vilde blive vanskeliggere for de Vedkommende at komme til deres Ret eller faae deres billige Duffer fremmede, være et meget større Onde end det Tab, som kan forarsages ved den hidtidige Fremgangsmaade. Ved den Bestemmelse, som Forordn. af 15de December 1820 § 8 har sat i Forbindelse med det, som den ærede Landstingsmand citerede,

var Regjeringen sig fuldkommen bevidst, at den Undtagelse, denne gjorde, vilde komme til at strække sig saare vidt, saa at det gjerne factist kunde stikke sig saaledes, at Reglen sjeldnere og Undtagelserne hyppigere kunde blive anvendt. Men man fandt, at den Uleilighed, der vilde forarsages ved den stringente Gjennemførelse af denne Regel, vilde være af langt større Betydning end Tabet af den Indtægt, som kunde blive en Følge af den nævnte Fremgangsmaade. Naar det ærede Udvalg har anført som Grund for sin Mening, at Postvæsenet ikke bør give Overskud, skal jeg bemærke, at saa rigtig end den Grundætning kan være, at Postvæsenet fornemmelig bør lægge an paa, at Befordringen bliver saa let og billig for alle Vedkommende som muligt, og at Indtægtsforøgelse for Statskassen ikke derved maa være Hovedsagen, er der dog noget Naturligt i, at en saa stor Entreprise maa give Overskud, hvilket ogsaa er Tilfældet i andre Stater, hvor man har indført den lettere Porto, som man nu vil indføre her, og i de Beregninger, man har gjort derover, har det vist sig, at Indtægtsformindskelsen langt fra ikke er saa stor, som man skulde vente med Hensyn til Portonedfættelsen. Det synes dog, at den mindste Fordeel, Staten burde have af Postvæsenet, burde være den, at den havde sin egen, den egentlige Statscorrespondence, gratis; men skulde man ogsaa finde, at Staten ikke burde have dette Gavn af Postvæsenet, men at dette skulde stilles paa en saadan Maade med Hensyn til Communicationen, at der ikke kunde blive noget Overskud, kunde man i saa Fald beregne et vist Tilskud, Staten skulde give af sine egne Midler i Godtgørelse for den Benyttelse, den selv havde af Postvæsenet. Endelig kan jeg ikke andet end anerkjende, at det vil blive overordentligt gene-